

Komisja nie zaprzecza, iż art. 183 dyrektywy 2006/112 (zwanej dalej „dyrektywą”) pozostawia państwu członkowskim możliwość zdecydowania o przeniesieniu lub zwrocie nadwyżki podatku VAT. Niemniej jednak państwa członkowskie mogą wykonywać swoje uprawnienie jedynie z poszanowaniem ogółu zasad wspólnego systemu podatku VAT, a w szczególności zasady neutralności podatkowej. Ponieważ art. 183 dyrektywy, który zezwala państwom członkowskim na jednokrotne przeniesienie nadwyżki podatku VAT na kolejny okres podatkowy, jest przepisem, który utrudnia pełną realizację zasady neutralności podatkowej, należy go interpretować w sposób ścisły i nie może on służyć jako podstawa dla przyjęcia przepisów krajowych, które będą sprzeczne z zasadą neutralności podatkowej lub z celem systemu odliczeń.

Z punktu widzenia zasady neutralności podatkowej cel systemu odliczeń polega na całkowitym uwolnieniu przedsiębiorcy z ciężaru podatku VAT, który miałby zapłacić w ramach jakiegokolwiek działalności gospodarczej. Zasada wyłącza możliwość uzależnienia przez państwa członkowskie zwrotu nadwyżki podatku VAT od przesłanek, które oznaczałyby nałożenie ciężaru na podatnika i wpływałyby na jego sytuację i płynność finansową lub na jego decyzje handlowe. Tymczasem zatrzymanie nadwyżki podatku VAT ustanowione przez sporną węgierską regulację wywołuje takie negatywne skutki dla podatnika z dwóch powodów.

Po pierwsze, ponieważ nadwyżka podatku VAT, która może zostać odliczona od należnego podatku VAT powinna zostać uznana za wierzytelność podatnika, a odroczenie płatności tej wierzytelności zmniejsza możliwości zysku i płynności podatnika będącego wierzycielem, zwiększając w ten sposób ryzyko handlowe. Podatnik musi odprowadzić podatek VAT z tytułu oferowanych przez niego dostaw towarów i świadczonych usług pomimo iż nie otrzymał za nie zapłaty, podczas gdy tylko wtedy może otrzymać zwrot podatku VAT odpowiadającego otrzymanym przez niego dostawom towarów i świadczonym usługom, jeżeli za nie rzeczywiście zapłacił.

Po drugie zatrzymanie nadwyżki podatku VAT nie dość że stanowi ciężar dla podatnika, który znajduje się na pozycji wierzyciela, to także dla innego podatnika, który uczestniczył w opodatkowanej transakcji, to znaczy dla sprzedawcy. W rzeczywistości bowiem, poprzez zmniejszenie płynności finansowej klienta, zwiększa się ryzyko nieotrzymania przez sprzedawcę lub otrzymania ze znacznym opóźnieniem świadczenia wzajemnego za dostarczone towary lub wyświadczone usługi, podczas gdy niezależnie od tej okoliczności sprzedawca ma obowiązek odprowadzenia podatku VAT odpowiadającego owym dostawom towarów i świadczeniu usług.

Zdaniem Komisji okoliczność, iż uregulowanie nakłada ciężar na podatników nie może zostać zrównoważona nałożeniem nowych ciężarów na podatników. Równowaga, do jakiej dąży

to uregulowanie tylko wtedy może zostać osiągnięta, jeżeli ciężar spoczywający na podatniku, który znajduje się na pozycji dłużnika, to jest ciąży na nim obowiązek zapłaty podatku, zostanie zrównoważony poprzez ustanowienie możliwości uzyskania przez podatnika znajdującego się na pozycji wierzyciela zwrotu podatku VAT zapłaconego w chwili, gdy znajdował się on na pozycji dłużnika.

Wreszcie, ponieważ art. 183 dyrektywy pozwala tylko na jednorazowe przeniesienie nadwyżki podatku VAT „na następny okres rozliczeniowy”, zaskarżone uregulowanie węgierskie narusza ów artykuł w zakresie, w jakim nie przewiduje, iż podatnik uzyska zwrot nadwyżki najpóźniej z końcem kolejnego okresu rozliczeniowego. Ponadto uregulowanie węgierskie, które w istocie poprzez zmniejszenie płynności finansowej klienta, jednocześnie zmniejsza możliwość uzyskania zwrotu, nie gwarantuje nawet, iż podatnik otrzyma w jakimkolwiek momencie zwrot nadwyżki. W rzeczywistości bowiem, jeżeli podatnik zaprzestanie prowadzenia działalności bez zapłaty za wszystkie swoje nabycia w skutek swojej niewypłacalności, nie ma sposobu na odzyskanie podatku VAT, ciężącego na niezapłaconych transakcjach, i ostatecznie pozostanie on w rękach państwa.

Z uwagi na powyższe argumenty Komisja uważa, iż ustawodawca węgierski przekroczył przyznane mu swobodne uznanie i naruszył art. 183 dyrektywy poprzez przyjęcie uregulowania dotyczącego przesłanek zwrotu nadwyżki podatku VAT, które narusza zasadę neutralności podatkowej oraz umożliwia kolejne przeniesienia nadwyżek.

(¹) Dz.U. L 347, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-286/10)

(2010/C 221/43)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Guerra e Andrade i M. van Beek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że poprzez brak przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych dla dostosowania się do dyrektywy Rady 2005/47/WE⁽¹⁾ z dnia 18 lipca 2005 r. w sprawie umowy między Stowarzyszeniem Kolei Europejskich (CER) a Europejską Federacją Pracowników Transportu (ETF) w sprawie niektórych aspektów warunków pracy pracowników wykonujących pracę w trasie uczestniczących w świadczeniu interoperacyjnych usług transgranicznych w sektorze kolejowym, a w każdym razie poprzez brak poinformowania Komisji o ich przyjęciu, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 5 tej dyrektywy.

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 26 czerwca 2008 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 195, s. 15.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal administratif (Luksemburg) w dniu 10 czerwca 2010 r. — Tankreederei I SA przeciwko Directeur de l'administration des Contributions directes

(Sprawa C-287/10)

(2010/C 221/44)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal administratif

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Tankreederei I SA

Strona pozwana: Directeur de l'administration des Contributions directes

Pytanie prejudycjalne

Czy artykuły 49 WE i 56 WE stoją na przeszkodzie uregulowaniom art. 152bis ust. 1 loi modifiée du 4 décembre 1967

concernant l'impôt sur le revenu (znowelizowanej ustawy z dnia 4 grudnia 1967 r. o podatku dochodowym) w zakresie, w jakim zastrzegają one dla podatników luksemburskich prawo do ulgi podatkowej z tytułu inwestycji pod warunkiem, iż inwestycje te są zrealizowane w zakładzie położonym w Wielkim Księstwie i który ma tam na stałe pozostać oraz że muszą one ponadto być rzeczywiście wykorzystywane na terytorium Luksemburga?

Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-291/10)

(2010/C 221/45)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: M. van Beek i S. Mormoni, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, niezbędnych dla zastosowania się do dyrektywy Rady 2005/47/WE⁽¹⁾ z dnia 18 lipca 2005 r. w sprawie umowy między Stowarzyszeniem Kolei Europejskich (CER) a Europejską Federacją Pracowników Transportu (ETF) w sprawie niektórych aspektów warunków pracy pracowników wykonujących pracę w trasie uczestniczących w świadczeniu interoperacyjnych usług transgranicznych w sektorze kolejowym, a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o ich ustanowieniu, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom które na niej ciążyą na mocy art. 5 tej dyrektywy.

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2005/47/WE upłynął w dniu 26 lipca 2008 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 195, s. 15.